

Εἰπέ μοι, Μοῦσά μου νὰ ψάλλω· ἔμπνευσόν μοι νὰ μέλψω θεῶν ἀνδρῶν κλέη, νὰ ὑμνήσω Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀστρεΐδας, κραταιοὺς καὶ χαλκάσπιδας ἦρωας, ὧν ἀπαστράπτουσι τὰ χρύσεια κράνη καὶ φαρέτραι ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἢ Ὀδυσσεὺς ναυδάτας ἢ Θήρωνας καὶ Χρομίους, ἀρματηλάτας δαφνοστεφεῖς.

Ἄλλ' οὐχί· ἔμπνευσόν μοι μᾶλλον νὰ ψάλλω τὰ χιωνώδη ἢ χρυσοροδίνα τοῦ αἰθέρος νέφαλα, ἅτινα τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὑπὸ τὰς φλογώδεις πυράς τῆς δύσεως κυλινδρῶνται ἐπὶ τῆς σιγῆς γλαυκῆς ἐκτάσεως, λαμπερὰ ὡς ἀεροπλανεῖς ἀγγέλων αἰῶραι· ἢ τὴν γλαφυρὰν λευκοφαιον πτέρυγα τῆς νεφελοβάτιδος περιστερᾶς ἐκείνης, ἥτις ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τῆς θυρίδος μου καθίσασα, πρὶν ἢ φθάσῃ ἵνα θωπεύσῃ αὐτὴν φιλικῶς ἢ χεὶρ μου ἀνέπτυχῃ πρὸς τὰχανῇ, ταχεῖα ὡς ἀνέμου πνοή· ἢ τὴν πόρρω ἐκεῖ διανοιγομένην εὐρείαν ἐκτασιν τῆς σαπφειροχρύσου θαλάσσης, ἥς τὸ κύμα μετὰ βρόντου ἐπιπίπτων κλονεῖ τὸν γιγαντοκέφαλον βράχον καὶ συνθλά ἀπόνως τὴν ὑπὸ τὰ φύκη αὐτοῦ κεκρυμμένην ὠφύρον τοῦ λάρου καλλιάν.

Ἡ θάλασσα! οἱ βράχοι! ὁ χρυσογενῆς οὐρανός! ὦ, πόσον λαμπρὰ παρίστανται, ὅπταν, ὡς νῦν, ὁ καλλιπυρρος Φοῖβος πορφυροὶ αὐτὰ διὰ τῶν ἐσχάτων ἀκτίνων του!

Ἐν τοιαύτῃ ποτὲ γλυκερᾷ στιγμῇ ἐπήδησε κούφῳ ποδὶ εἰς τοὺς ἀενάους τοῦ πελάγους δρόσους ἡ μελανόχομος Σαπφώ, ἡ Παρνασίς Λεσβία! . . .

Εἰκὼν ὁποῖα μεγαλοπρεπής!

δύσεις λαμπρὰ σπινθίρας χρυσοσπείρει,
ὕψονται βράχοι ἀνεμοσκεπεῖς
καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἡ θάλασσα μορμύρει.

Καὶ εἰς ὑψίστην βράχου κορυφὴν
ὠχρόλευκος, τὴν λύραν της κρατοῦσα,
μὲ στίλβον ὄμμα, μ' ἐξαλλον μορφὴν
ἔστέ· ἡ Σαπφώ, ἡ τεθλιμμένη Μοῦσα.

. . . Ἰδέ, ἰδέ, Σαπφὼ περιπαθής!
τὸ κύμα τὸ παφλάζον σὲ προσμένει·
ὁ φλοῖσβός του ὡς στεναγμὸς βαθύς
«πέσε . . . — σοὶ λέγει, — ψάλτις τεθλιμμένη! . . .»

Στέμμα φορεῖς ἐκ μύρτων καὶ δαφνῶν·
σὲ περιλούει κόμη λευμένη,
καὶ ὁ ἄηρ τὴν κόμην σου κινῶν:
«πέσε, σοὶ λέγει, Μοῦσα τεθλιμμένη! . . .»

Ἄλλ' ἡ χλωρὰ ἰτέα τῆς ἀκτῆς
μορμύρει κεκλιμένη πρὸς τὸ κύμα
ὑπὸ πνοὴν τῆς αὔρας τῆς λεπτῆς
«Σαπφώ, Σαπφώ! . . μὴ πέσης, εἴσαι κῆρυμα! . . .»

Αὐτὴ: «εἰς κύμα — κράζει — θά ταφῶ!
ὦ, ὅχι δὲν θά ὀπισθοχωρήσω! . . .»
— «Σαπφώ, Σαπφώ, βαθύπνοος Σαπφώ!
μὴ πρὸς Θεῶν! ὦ, στράφητι ὀπίσω.

«Ἰδέ, ἰδέ! ὁ πόντος σμαραγεῖ·
εἶναι πικρὸν τὸ βαρυσφῶδες μνηῖμα·
ἀνθοστεφὲς σὲ προσκαλεῖ ἡ γῆ·
ψάλτις ὠχρά· μὴ πέσης· εἴσαι κῆρυμα.

«Ἐμπνεύσεως πτερόσσσα ἀκτῆς
χρυσὴ χρυσὴ εἰς τὸμμα σου πλανᾶται·
ἐπάνωθέν σου δόξης ζηλωτῆς
τὸ στέμμα τὸ λαμπρὸν ἐπικρεμάται.

«Λάμπει ἀκόμη φῶς ἡλιακόν·
ἢ ἀνοιξὶς ἀκόμη ἔχει ρόδα
καὶ δάφνης θαλερὰς ὁ Ἑλικῶν·
ὦ, πρὸς Θεῶν στρέψον ἐκεῖ τὸν πόδα.

«Σαπφώ, Σαπφώ, βαθύπνοος Σαπφώ!
μὴ πίπτῃς, μὴ! ὦ, στράφητι ὀπίσω.
Αὐτὴ: — Εἰς κύμα, κράζει, θά ταφῶ.
Ἦ, ὅχι δὲν θά ὀπισθοχωρήσω! . . .

Δὲν θέλω πλέον ρόδα γλυκερά,
δὲν θέλω πλέον δάφνας Ἑλικῶνος·
εἰς τὴν ψυχὴν ἂν δύσῃ ἡ χαρά,
ἢ δόξα εἶναι εἰς ἀκόμη πόνος!

. . . Ἐπάφλασεν ἡ πτώσις της ἔγγυς
ἐντὸς πυκνῶν τοῦ κύματος θορύβων,
καὶ ἔδυσ' ἡ λαμπὰς ἡ εὐφρογῆς
τοῦ βίου της συγχρόνως μὲ τὸν Φοῖβον.

Ὁ βράχος, ἡ ἰτέα, ἡ σιγή,
τὸ κύμα, θλιβερὸν ἀφῆκαν στόνον,
καὶ τὰ πτερὰ ἐτάνωσε γοργῇ
πλειὰς ἐκπτοηθεῖσα ἀλκυόνων.

Καὶ ὅτε νύξ ἐχύθη σκοτεινὴ,
εἰς τὰ νερὰ τὰ ζοφερὰ ἐκέῖνα
ὁ Ἑσπερος, ἡ Φαίβη ἡ ἀγνή
ὠχρὰν ὡς δάχρυ ἔχυνον ἀκτῖνα.

Καὶ τῆς Ἡοῦς ὅτ' ἤστραψ' ἡ ἀκτῆς
κ' ἔλαμψ' εἰς φῶς ἡ φύσις λελουσμένη,
ἐψέλλιζ' ἡ ἰτέα τῆς ἀκτῆς;
«Ἐδῶ ἐτάφ' ἡ Μοῦσα ἡ θλιμμένη! . . .»

Ἡ ἀνδρῶν ἐθρήνηι τῶν δασῶν,
κ' εἰς τὸν ἀκταῖον βράχον της ἐκέῖνον
ἡ εὐμολπος χορεία τῶν Μουσῶν
περιπαθῇ τῇ ἐμελῳδεῖ θρήνον!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ μένει.

I.

Ἡ Ἰωάννα ἐταπείνωσε τὸ μέτωπον καὶ ἀπάντησε
τρεμούσῃ φωνῇ:

— Ὁ ἐπανηρχούμεν μετὰ πάσης χαρᾶς εἰς τὸ πρῶ-
τόν μου ὄνειρον, εἰς τὸν πρῶτον ἔρωτα τῆς ζωῆς μου,

*) Ἰδέ ἀριθ. 14, σελ. 278—280.

ὅστις θὰ ἦτο συγχρόνως ὁ τελευταῖος, ἢ μάλλον ὁ μοναδικὸς αὐτῆς σκοπός.

Ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε ν' ἀτενίσῃ πρὸς αὐτήν, κλίνουσαν πρὸς αὐτὸν καὶ σχεδὸν ἐρεΐδουσαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του· ἠγέρθη μόνον ἀποτόμως καὶ ἔκραξε πρὸς τὸν λεμβοῦχον·

— Προσέγγισε!

Καὶ καθ' ὅσον ἡ λέμβος ἠγγίζε πρὸς τὴν ὄχθην, οὐδεμία ἀντήχησε πλέον περὶ αὐτὴν φωνὴ εἰμὴ ὁ μονότονος δαῦπος τῆς κώπης, πληττούσης τὰ κύματα.

Ὅταν προσωρμίσθησαν, ἡ κ. Δωρὺ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ Ἰωάννου.

— Εὐχαριστῶ· τῷ εἶπεν οἶονεῖ ἐν' ἀποθήσῃ αὐτὸν ὅτε τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἐπειτα ἤρξατο προπορευομένη αὐτοῦ κατὰ ἑκατοντάδα βημάτων· ἀλλὰ μετὰ μικρόν. οἶονεῖ αἰσχυνομένη, ἐπισθοδρόμησε πρὸς αὐτόν· οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐκ δακρύων, ἅτινα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

— Σήμερον ὡς καὶ τότε, σὰς ζητῶ συγγνώμην, κ. Ἰωάννη· τῷ εἶπε· μόνον, δὲν εἶνε πλέον ἡ κακὴ ἐκείνη κόρη, εἶνε ἡ δυστυχὴς γυνή, ἥτις ζητεῖ τὴν συγχώρησιν.

— Κυρία!.. ἤρξατο λέγων ὁ Ἰωάννης.

Αὕτη διέκοψε τὴν φράσιν του.

— Ἀχ! πόσον τὴν ἀγαπᾶτε Ἐκεῖνην!... διότι ἐκείνην πάντοτε ἀγαπᾶτε, δὲν ἔχει οὕτως;

ὑποκρινόμενος ἐκπληξὴν ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἠρώτησε·

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κυρία.

Μηδμίαν πλέον τηροῦσα ἐπὶ τῆς μορφῆς ἔκφρασιν πικρίας, ἡ Ἰωάννα ἀπήντησε·

— Λοιπὸν! δύνασθε νὰ τὸ ὁμολογήσητε πρὸς ἐμέ· τόσῳ μάλλον καθ' ὅσον ἂν εἴσθε καὶ σήμερον ὅποιος ἦσθε τότε, δὲν θὰ προσπαθήσητε νὰ τὴν ἐπανίδητε.

Ἡ ἐκπληξὴς τοῦ Ἰωάννου δὲν ἦτο ὅλως προσποιητὴ· τὸ δὲ εὐχαρί πλάσμα παρετήρησεν αὐτὴν παρευθὺς.

— Ἀ! ἀνέκραξεν εὐθύμως· τώρα τὸ μανθάνετε; ἡ Αἰνα εἶνε χήρα ὡς ἐγώ.

Στιγμαῖον ρίγος ἐδόνησε τὰ μέλη τοῦ νεαροῦ ἐπιστήμονος.

— Δὲν τὸ ἐγνωρίζετε; ἀλλὰ τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι ἐχῆρευσεν σχεδὸν πρὶν ἢ ὑπανδρευθῇ· δὲν ἠξεύρετε ὅτι περιεφρόνει τὸν ὑποκόμητα; προέτεινε λοιπὸν ὡς ἀπαρχαράπτων ὅρον τὸ νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος κἄτω εἰς τὰς Ἰνδίας· ὁ ταλαίπωρος ὁ Ἀλβερικ! τὸ παρεδέχθη καὶ ἀνεχώρησεν· ἀλλ' εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν προσεβλήθη ὑπὸ ἀσθενείας τοῦ ἥπατος, καὶ μόλις ἔφθασεν εἰς Βεναρές, ἀπέθανεν· ἡ Εὐελίνα ἔλαβε τὴν εὐλογία τοῦ γάμου παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην.

— Καί, ... ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς, πότε ἔλ' αὐτὰ ἔλαβον χώραν;

— Δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἔτος, ἀγαπητέ μοι φίλε.

III.

Ὁ γάμος τῆς Ἰωάννας μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ Δωροῦ ἐτελέσθη ἐν Αἰρήνῃ, μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας. Ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐλάμβανε τὴν γραφίδα ἵνα ὑπογράψῃ ἐν τῷ σκευοφυλακείῳ τοῦ ναοῦ, ἡ νύμφη, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ κάλλους καὶ χάριτος, διὰ μικρᾶς κινήσεως κατέρριπεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν δακτύλων του. Εὗρίσκετο ἐν πλήρει οἰστρῷ φαιδρότητος ἡ πρὸ πολλοῦ παρηγορηθεῖσα χήρα.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ τὸ ὄνομά σας! εἶπε· τοῦτο θὰ ἦτο μεγάλη ἐπιείκεια.

— Τοῦναντίον, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς ἀνὴρ· θὰ ἦναι ἀπόδειξις ἐμπιστοσύνης καὶ ἀνιδιοτελείας ἀπολύτου.

Καὶ μετὰ ζωηρᾶς ἐνεργητικότητος ὑπέγραψε διὰ τῆς συνήθους μονογραφίας αὐτοῦ· «Ἰωάννης Δαήλ».

Ἡ κ. Δαήλ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ὁ σέρ Μέλβιλ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ἡ κ. Κολλάρ, ἡ ἀνδρεία γυνή, παρίσταντο εἰς τοὺς γάμους ἐν τῇ ἐπαύλει. Μυρίαὶ δεξιώσεις ἐπεδαψιλεύθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἥττονα ἐν τούτοις ἡ πέρδικες καὶ λαγωοί. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κ. Δαήλ ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιους μετὰ τῆς Ἑλένης, ἥτις ἐμνηστεύετο ἐπίσης μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Πρὸς τοῦτον ὁ Ἰωάννης προσέφερεν ὡς προίκα ἑκατοντακισχίλια φράγκα, ἐκείνη δὲ τῷ ἐκούμιζε πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ἐν κανίστρῳ τὸ λαμπρὸν ἄνθος τῶν ἐπτακαίδεκα αὐτῆς ἀνοιξέων.

Ὁ Ἰωάννης παρέμεινεν ἔτι ἐν τῇ ἐπαύλει κατὰ παρχήλυσιν τῆς κ. δὲ Ραμβέρ.

— Δέκα πέντε ἡμέρας! μόνον δέκα πέντε ἡμέρας! τῷ εἶχεν εἶπει αὕτη ἀνταλλάσσουσα γοργὸν βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τῆς κ. Δαήλ.

Ἡ δεκαπενθημερία αὕτη παρήλθε ταχέως μέσῳ τῶν ἀγροτικῶν εὐωχιῶν καὶ τῆς θορυβώδους καὶ φαιδρᾶς εὐθυμίας οἰκοδεσποτῶν τε καὶ ξένων· μάτην ὁ Ἰωάννης προὔφασκετο τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ὡς ἱατροῦ· ἡ Λευκὴ δὲ Ραμβέρ διέμενεν ἀκαμπτος καὶ οὐδὲ στιγμὴν τῷ ἐχάρισε.

Κατὰ τὴν αὐγὴν τῆς δεκάτης ἡμέρας ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη πρωΐαίτατα, μόλις τὸ ὠχρόλευκον λυκαυγὲς ἤρξατο ἡμιφωτίζον τὸ ζοφῶδες στερέωμα· τίς οἶδε ποῖα πλήμυρα αἰφνιδίας χαρᾶς εἶχε κατακλύσει τὴν καρδίαν του οὕτως, ὥστε νὰ διακόψῃ τὸν ὕπνον αὐτοῦ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τῶν μαγειῶν τῆς ἡοῦς. Οὐδὲ προσεπάθησε νὰ κατανοήσῃ ὁ νέος πόθεν τὸ αἰφνιδιον τοῦτο θάλος, ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εὐεξία, ἥτις κατεπλημμύρει αὐτόν· σφοδρὰ μόνον καὶ πτερόεσσα ἀνάτασις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἀνήγαγεν αὐτόν ὑπεράνω τῆς ὑψηλοῦ εἰς τὰ νεφελέεντα τῶν ὀνείρων δώματα· ὅτε δὲ διὰ μέσου τῆς θυρίδος αὐτοῦ προσεῖδε τὴν ἐωθινήν Ἀφροδίτην ἐπιρρίπτουσαν τοὺς πυρολαμπεῖς σπινθῆρας τῆς, ὥσει ἄδμας φλογερὸς λαμπροστίζων τὸν ὠχρίωντα θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ἡσθάνθη ἀκῆθεκτον πό-

θον ἵνα βυθισθῇ ἐν τῇ πυκνῇ ὁμίλῃ τοῦ λυκαυγοῦς, νὰ εἰσπνεύσῃ τὴν παρθένον αὐρὰν τῆς ἀνθρακούχου ἀτμοσφαίρας καὶ νὰ μεθυσθῇ τότε πνεῦμα καὶ τὰς αἰσθήσεις ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων τῆς παγκοσμίου ἐξεγέρσεως.

Ἐνεδύθη λοιπὸν ἐν σπουδῇ· τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τοῦ σεπτεμβρίου τῷ ἐφάνη δροσερὸν καὶ ἀρωματώδες, καὶ ἐνηδύνως ἐλούσθη δι' αὐτοῦ· εἶτα ἀκροποδητὶ βαίνων ὅπως μὴ ταράξῃ οὐδενὸς τὸν γλυκὺν ὕπνον, καθ' ἣν στιγμήν οἱ θεράποντες εἰρχοντο τῆς διευθετήσεως τῆς ἀγροικίας, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ κατέβη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λειμῶνα.

Ἦτο ἡ πέμπτη ὥρα· ὁ ἥλιος ἤρχετο ἀνυψούμενος δεξιᾷ ὑπερῶν τῶν δένδρων, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔτι ὑπερβῆ τὰς γιγαντοκεφάλους καὶ φυλλαζούσας αὐτῶν κορυφάς· αἱ ἀκτῖνες διεπέρων ὡς πυρόεντα βέλη τὰ βαθυπράσινα φυλλώματα, ὅπισθεν δὲ τοῦ μεγάλου καταπετάσματος, ὅπερ οἱ πεπυκνωμένοι κλάδοι ἀπετέλουν, διεβλεπὲ τις φλογερῶς ἀπαστράπτουσαν οἶοναί αιθερίαν πυρκαϊάν. Αἱ ἀργιλλώδεις ράχεις τοῦ Γαρόννη, ἀπωλέσασαι τὴν χλωρὰν χροιάν των, ἐρραβδώθησαν ὑπὸ πλατειῶν ταινιῶν χρυσοσίτλινου φωτός· ὑπ' αὐτάς δὲ τὰ ὠχροθόλα ὕδατα παρὰ τοὺς δεινῶνας κατώπριζον τὰς βαθείας αὐτῶν σιὰς καὶ τὰς διαπερώσας αὐτάς ἀργυροπύρρους ἀκτῖνας, διαθλόντα δι' ἐλαφρᾶς δονήσεως πᾶσαν καμπὴν ἢ ἐξοχὴν διαγραφομένην ἀμυδρῶς ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἀεστραμένης εἰκόνης.

Εἶτα ὁ φωστὴρ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ὠχρίωντας αἰθέρας, διώκων τὰ ροδόχροα τοῦ θόλου νεφύδρια· τὸ ζωνρὸν αὐτοῦ φέγγος ἐπεχύθη πλαγίως ὡς χρυσοῦς μανδύας ἐξαίφνης διανοιγόμενος, ἀντηνέκλασεν ἐπὶ τῶν σμαραγδοχρόων χλωρίξεων τῆς γῆς καὶ ἐπέριψε φωταυγεῖς ἀκτῖνας ἐκεῖ ὅπου, εἰς βῆθη δρυμῶνων, αἱ χροαὶ ἐδαθύνοντο. Πάχυτα ἡ παιγνιωδὴς αὐρα ἤρξατο θροοῦσα ὑπὸ τὰ φυλλώματα, πλήρης τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων τῆς χλόης καὶ τῶν ἀνθῶν· οἱ κλώνες τῶν δρυῶν, τῶν καστανεῶν οἱ πυκνοὶ ἀνθοτότρυες καὶ τὰ ἀργυροειδῆ τῶν αἰγείρων φύλλα ἐψιθύρισαν, αἱ δὲ ἀκακίαι ἔσεισαν ἐλαφρῶς, τὴν πλουσίαν κόμην των. Τότε ὁ Ἰωάννης ἤκουσεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σμήνην πτηναρίων, ἅτινα ἀνέμελπον τὴν αὐγὴν προανακρουόντων τῶν νεωτάτων αὐτῶν νεοσσῶν· κίσσαι τινὲς ἀέπηψαν γοργῶς ἀλληλοκληθεῖσαι δι' ὀχυφώνου συνθήματος, καὶ πλειὰς κολοιῶν ἀνέμιξε τὸν συριγμὸν αὐτῆς εἰς τὸν ἦχον ἐκείνον· ἐν ᾧ δ' αἱ δύο ὁμάδες συνηντῶντο καὶ συνηνοῦντο πρὸς ἄλληλα ἐν τῷ ἀέρι, ἡχηρὸς μὲρμυρος ἠκούσθη τῶν κλονηθέντων κλάδων μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν φωλεῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐθεῖτο καὶ ἤκουε καταθελγόμενος ὑπὸ τῶν ζεφύρων καὶ τῶν φαιδρῶν φωνῶν. Το πρῶτον ἦδη ἀπὸ πέντε ἐνιαυτῶν ἡ γαλήνη διεχέετο ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐπεστράζεε βλάσφημόν ἐπὶ τῆς καρτερικῆς αὐτοῦ θλίψεως· τὸ πρῶτον ἦδη ἐπαύσατο παραπονούμενος καθ' ἑαυτὸν, ὅτι μόνος οὗτος πάσχει ἐν τῇ διηνεκεὶ γηθοσύνῃ τῆς φύσεως. Ἐξηπλώθη ἐπὶ

τῆς χλόης καὶ τῶν θαλερῶν βρύων, ἡ δὲ ἀπηυδακτα ψυχὴ τοῦ ἀνέκοψεν ἐπὶ στιγμήν τὸν ροῦν τῶν θλιβερῶν αὐτῆς σκέψεως, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις ἵνα κορεσθῶσι δρόσου καὶ ἀρώματος, καὶ πληρωθῶσι τερπνῶν ἐντυπώσεων. Πόθος ὕπνου κατέλαβεν αὐτόν· τότε δ' ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ρίζης δρυὸς ἥτις ἐπὶ δεκάδα αἰῶνων ἔθαλλεν ὀρθοτενῆς καὶ πυκνὸ-φυλλος.

— Νὰ κοιμηθῶ! . . νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ, ἔσαι νὰ κοιμηθῶ! εἶπεν ἡ βαθύπονος ψυχὴ.

Ὁ ὕπνος ταχέως αὐτὸν περιέβαλε· τὸ ὕδωρ τῷ ἐλάλει γλυκὺ βαυκάλημα, οἱ φυλλάζοντες κλώνες, στοργικῶς αὐτὸν ἀνέμιζοντες, ἀπεδίωκον τὰς μελίσσας καὶ τὰ ὄχληρά μυϊάκια, ἐκάστη δὲ αὐρα ἐπωλίσθαιεν ὡς νέος ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἀσπασμός, ὡς νέα πνοὴ εἰς τὰ στήθη του. Ἦδη ὁ φοῖβος κατήστραπτε τὸ στεγάζον αὐτὸν δένδρον, δρῦν στιβαρὰ καὶ παλαίφουτον, ἥτις ἐφαίνετο περιβάλλουσα τὴν ὅλην γῆν ἐν τῇ γιγαντώδει αὐτῆς περιπτύξει· ὁ κορμὸς αὐτῆς βραχὺς, ὀζώδης παχύς, κορμὸς δὲ οὐδὲ τετράς ἀνδρῶν θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ εἰς μακροὺς βραχίονας, ἐξέτεινε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ αἰωνοβίους κλάδους. Ἐν τῷ στρογγύλῳ αὐτῆς κοιλώματι τὰ ὄμβρια ὕδατα, καθ' ἅπαν τὸ ἔτος λιμνάζοντα ἀπετέλουν διαυγῇ λεκάνην προκαλοῦσαν ἔσαι τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ· ὑπερθεὶ δὲ τοῦ κοιλώματος τούτου ἡ κεφαλὴ ὠρθοῦτο ὕψηλῃ, ὑπερήφανος, ἀνατείνουσα τὰς νευρώδεις τῶν φύλλων τῆς δέσμης εἰς εἴκοσιν μέτρα ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ κρύπτουσα ἐν αὐταῖς τὰς εὐθύπτους νεοσσίας ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν τῶν φωλεοδυτῶν ἐπιθέσεων.

Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμήτο, αἱ ἔσχαται ὁμίχλαι τοῦ λυκαυγοῦς ἠφάνίζοντο ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων, ὁ δὲ ἡμερήσιος καύσων ἠῤῥανε· οὐδεὶς μαργαρίτης ὑπελείπετο ἐπὶ τῆς μεμαρμημένης ἡδῆ χλόης· πᾶσαν ἀργυροστάλακτον δρόσου ρανίδα ἦδη ὁ ἥλιος ἀπερρόφησεν. Ἐν τῷ βῆθει, πέραν τοῦ περιβόλου ὁ εὐρὺς λειμὼν διέλαμπεν ὑπὸ τὸ κύμα τοῦ πλημμυροῦντος αὐτὸν φωτός.

Ἄλλ' αἶφνης ὁ ὑπνώττων ἠνοιξε τὰ ὄμματα· ἀφελὴς τις καὶ εὐτυχὸς καγχασμὸς εἶχε πλήξει τὴν ἀκοήν του· μεταστραφεὶς δὲ αἰμωδιῶν ἕνεκα τῆς ὑγρότητος τῆς κλίνης αὐτοῦ καὶ τῆς σκληρότητος τοῦ προσκεφαλαίου, εἶδε τὸν Φήλικα ὀρθοτενῆ παρὰ τὴν πλευρὰν του.

Ἀναγνωρίζων τὸν φίλον αὐτοῦ ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἠγέρθη, ἐκείνος δ' ἐξηκολούθησε γελῶν.

— Ἀ! ἄ! ἀνέκραξε· τοῦτο ἦτο ἀληθὲς ἄξιον σοῦ· οἱ ποιηταὶ μόνον ἔχουν τοιαύτας φαντασιοπληξίας! ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἡ πράξις σου δὲν ἀποφάνεται πολὺ εὐνοϊκῶς περὶ τῆς ἐπαύλεως· πρέπει νὰ ἦναι αἱ κλῖναι μας πολὺ σκληραὶ διὰ νὰ προτιμήσῃς αὐτῶν τὴν ρίζαν τῆς δρυὸς!

Ὁ Ἰωάννης ἐμειδίασε.

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ Φήλιξ, — τὸ νοστιμώτερον εἶναι ὅτι ὅλοι ἀνησυχοῦν τί ἔγεινεις· εἶναι ἡ ὥρα, καλέ μου, καὶ σὲ περιμένομεν διὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα.

Πάραυτα ὁ Δαὴλ ἀνωρθώθη ὀλοσχερῶς.

— ὦ, καλέ μου Φήλιξ, σοὶ ζητῶ μυρίας συγνώμας! ἂν ἤδυνάμην νὰ προῖδω . . .

Καὶ προσέθηκε δειλῶς :

— Καὶ αἱ κυρίαί μὲ περιμένουσιν ἐπίσης;

— ὦ! ποῖα ἐρώτησις!

Τεταραγμένος πως ὁ Ἰωάννης ἠκολούθησε τὸν φίλον αὐτοῦ.

Οἱ ἐν τῇ ἐπύλῃι ὑπεδέξαντο αὐτὸν μετὰ φιλοφρόνων μειδιαμάτων καὶ εὐθύμων χειραψιῶν· ἡ δὲ Λευκὴ ἔρριψε πονηρῶς τὴν ἐξῆς φράσιν :

— Ἰδοὺ ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης ἐπκνέρεται εἰς τὴν ὑγίειαν.

Ὅντως ἡ φράσις αὕτη ἦτον ὀρθή· ὁ νεκρὸς ἀνὴρ ἠσθάνετο ζωτικότητα ἄγνωστον τέως διεισδύουσιν ἐν αὐτῷ καὶ πλημμυροῦσαν καὶ ὑπερεκχειλίζουσαν· ἀνανέωσις ἐντελής ἐλάμβανε χώραν ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.

IV.

Ἐπανάρχετο εἰς τὴν ὑγίειαν! Ἀρὰ γε ἡ κ. δὲ Ραμβέρ κατεμελέτησε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων αὐτῆς;

ὦ, ναί! ὑπῆρξεν ἀσθενὴς ὁ τέλας Ἰωάννης, δεινῶς ἀσθενής· διότι τί ἄλλο εἶναι ὁ ἔρως εἰ μὴ νόσημα; τί ἄλλο ἢ αἰφνιδία διαστολὴ τῆς καρδίας ἐπὶ βλάβῃ τῆς κεφαλῆς;

Ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη κατεπολέμησε διηνεκῶς τὸ πάθος, ὅπερ ἐφθειρεν αὐτὸν ἀντιτάσσων αὐτῷ τὸ τραχὺ τῆς ἀκχύπτου βουλήσεως, τὴν σπουδὴν τῆς διαρκούς ἐργασίας, τοὺς αὐστηροὺς ἐλέγχους τῆς λογικῆς καὶ τοῦ καθήκοντος· πλὴν φεῦ! δὲν ἠδυνήθη νὰ κατανικήσῃ αὐτό, ἀλλ' ὕφίστατο αὐτὸ πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ὑπὸ νέαν πάντοτε ἀποψίν, ὑπὸ δάκνουσαν μορφήν ἀναμνήσεως ζωपुरουμένης ὑπὸ τῶν τόπων καὶ τῶν ἀντικειμένων, ὑπὸ δημῶδους τινὸς ἤχου συνδεομένου πρὸς τὴν παραίσθησιν ἀπωτάτης τινὸς ἐντυπώσεως, ὑπὸ τῶν ἀκαριαίων καὶ στιγμοβίων ἐπιφοιτήσεων τοῦ περελθόντος, αἵτινες ἐπκνέρονται ἄγνωστον πως καὶ πρὸς τί, διὰ τῆς θεᾶς ἐπαναβλεπομένου προσώπου, ἢ ἀνευρισκομένης τοποθεσίας, διὰ τοῦ ζεφύρου ὅστις θωπεύει, διὰ τῆς ἀστραπῆς, ἥτις ἐκπτοεῖ.

Καὶ ἤδη αἰφνιδίως, ἄνευ προμηνύματος οἰουδήτινος ἡ θλίψις ἐκείνη ἢ παρωξυσμένη καὶ αἰμάσσουσα, ἐπκνέτο καὶ κατεσιγάζετο ὡς μόνον λείψανον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀφίνουσα τὴν παράδοξον ἐκείνην καὶ ἡδυπαθῇ πικρίαν, ἥτις συνήθως βαυκαλᾷ πᾶσαν ἀνάρρωσιν. Διὰ τί λοιπὸν καὶ πῶς δὲν ἔπασχε πλέον; μὴ τοι εἶχεν ἐξαντλήσει τὸν πόνον; ἢ μὴ τὸν ἔρωτα; ἐπῆρκεσεν αὐτῷ βραχὺς ἐωθινὸς περίπατος καὶ ὀλιγοχρόνιος ὕπνος ὑπὸ τὴν ἡδέϊαν δρόσον, ὡς καχεκτικὸς τινος ὑπάρξεις πάραυτα θεραπεύει ὠριαίος ὕπνος ἐπὶ τοῦ ὕγρου χόρτου ὑπὸ τὸ λυκαυγὲς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

. . . Εἶχεν ἐξαντλήσει τὸν ἔρωτα; μὴ γένοιτο! τούναντίον, ὁ ἔρως οὗτος ἀνεγεννᾷτο ἐν αὐτῷ ἰσχυ-

ρὸς καὶ ζωηρὸς πλέον ἦποτε· ἀνερευνῶν δὲ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ὁ νεκρὸς ἀνὴρ ἠρμήνευεν ἴσως τὴν μυστηριώδη χαρὰν τοῦ ὡς προῖδον τῆς ἀντανακλάσεως οὕτως εἰπεῖν παλαιῶ τινος ἡδὴ λόγου, ἐκπεσόντος τῶν χειλέων τῆς Ἰωάννης Δωροῦ· δὲν εἶχεν εἶπει αὐτῷ ἐν Ἀρκασσόν, καθ' ἣν ἐσπέραν περιεπλάνα αὐτὴ τὸ βῆμα μετ' αὐτοῦ θηρεύουσα τὸν ἔρωτά του, παρὰ τὰ ἔρεμα τοῦ λιμένος κύματα :

— Ἡ Λίνα εἶναι χήρα ὡς ἐγώ; . . .

Καὶ διηγῆθη αὐτῷ ἔπειτα τὴν ἱστορίαν τοῦ θλιβεροῦ γάμου τῆς φιλότιτης μετὰ τοῦ ἐπιθανάτου. Ἀνεμνήσκετο ἤδη πῶς πάντα τὰ ἐντὸς τοῦ ἀνεσκίρτησαν εἰς τῆς εἰδήσεως ταύτης τὸ ἄκουσμα. Ἦκουσε τοῦτο πρὸ μηνὸς σχεδόν· ἐὰν δ' ἡ ἐλπίς καὶ μόνη μετεμόρφωσεν αὐτὸν οὕτω, ἐνήργησε σιγῇ κατ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα.

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν ἰδεῶν τούτων, ὁ Ἰωάννης εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἔτι τὰς αὐτὰς ἀπεραριθμοὺς ὁδοὺς ὡς μυριάκις ἄλλοτε διέτρεξε· διότι πρὸ πενταετίας, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμερομηνίαν, εἶχε καταλίπει τὸ Λαιῖράκ, ὅπου τὸ πρῶτον ἡδὴ ἐπανάρχετο ἔκτοτε.

Ὑπὸ τὰς αὐτὰς σκιᾶδας ὠνείρωξε καὶ ἐκλαυσεν· ὑπὸ τὰς αὐτὰς σκιᾶδας συνῆψε μετὰ τοῦ Ἀλθερίκ τὴν φρικώδη ἐκείνην διχάλεξιν, συνεπεία τῆς ὁποίας, ἡρωϊκῶς διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τοῦ συνέτριψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐξώστρας ἐκράτησεν ἐπὶ μακρόν, παραφρονῶν ἐκ θλίψεως τὴν χεῖρα τῆς Εὐκας ἥτις ἐπῆτει τὴν συγγνώμην αὐτοῦ· ἐν τῇ αὐτῇ τέλος ταύτη, καθήμενος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ δίφρου διεῖδε τὸ παραπέτασμα τῆς λατρευτῆς κόρης σαλευόμενον εἰς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἴτα εἰς Παρισίους, ὑπέκων εἰς ἀνάγκην βαρύνουσαν ἐπ' αὐτοῦ βιαίως καὶ ἐπαπειλοῦσαν νὰ θανατώσῃ αὐτόν, ἔδωκε διέξοδον εἰς τοὺς λυγμοὺς οἵτινες συνέτριβον τὸ στήθος του, καὶ ἐξέχυσε τὴν θλίψιν αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ἥτις παρεμύθησεν αὐτόν, ἐνίσχυσε καὶ ἐπατήγαγεν εἰς ἑαυτόν.

Εἴτα . . . ἡ σκηνὴ ἤλλασσε πλαίσιον· ἐσπέραν τινὰ εὖρε φάκελον οὗ ἡ ἐπιγραφὴ ἐτύφλωσεν αὐτόν πρὸς στιγμὴν· ὅτε δὲ διὰ τρεμούσης χειρὸς ἀπεσφράγισεν αὐτόν, ἀνέσυρεν ἐνδοθεν δύο ἐπισκεπτῆρια, ὧν τὸ μὲν ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ κ. δὲ Μαλφάρ, μετὰ τῶν γραμμάτων « Α. Α. », τὸ δὲ ἐκίνει αὐτόν εἰς ὄνειροπολήσεις· ἐπ' αὐτοῦ ἐπεγράφετο : « Λίνα » ἡ δὲ ἀπλῆ αὕτη λέξις ἐλάλει πρὸς τὴν τετραυματισμένην καρδίαν τοῦ κάλλιον ἢ πᾶσα ἄλλη διαθεβαίωσις φιλίας ἢ εὐγνωμοσύνης.

Τότε παράλογός τις πόθος τυραννικῶς αὐτόν κατεκυρίευσεν, καὶ αὐτός, ὁ σιδηρᾶς θελήσεως ἀνὴρ, ἐκλινε τὸν αὐχένα εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐπιβολὴν τῆς παραφροσύνης· ἔδραμεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Λυὸν καὶ ἐπιβὰς τῆς ἀτμηλάτου ἀμάξης, ἔφθασεν εἰς Μασσαλίαν· ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας περιεπλάνηθη ἐν Ζολιέτ, περίξ τοῦ σταθμοῦ τῶν σιδηροδρόμων· τὴν δὲ τετάρτην εἶδε τὴν Εὐάν μετὰ τοῦ πάππου αὐ-

τῆς, ἥτις, ὠχρὰ καὶ ὀρειροπόλος, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ οὗ ἐπέβαινε πλοίου· ἐφ' ὅσον δὲ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ διακρίνη, ἡ λατρευτὴ αὐτῆς μορφή δὲν μετέβαλε θέσιν.

Τὸ ἀπρόπλον ἐκείνο ἀπεκόμιζε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· φεῦ! πῶς δὲν ἐρίφηθι εἰς τὸ πέλαγος ἐν' ἀκολουθήσει αὐτό, ἕως οὗ μέγα κύμα, κατακλύζον αὐτόν, θὰ κατέπνιγε τὸν πόνον ὁμοῦ καὶ τὸ πτώμα του; ἀλλ' ἀνεγλήσκειν αὐτόν ἡ ἀνκνῆσις τῆς μητρός καὶ ἀδελφῆς του! ἀνερριχίσατο ὅμως τρέχων ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Γάρδης, μόνῃ δὲ ἡ νύξ ἐπιχυθεῖσα ἐξηράνισεν ἀπὸ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ τὰς τελευταίας φωτεινάς ἀντανκλήσεις τῆς εὐηλίου ἡμέρας· περιστεφούσης διὰ σέλαος καλλιπεργῶς τὴν πρῶμην τοῦ ἀποπλέοντος σκάφους.

Ἐνταῦθα ἔληγον αἱ ἀνκνῆσεις του, ἐνταῦθα ἔληγεν ὁ βίος αὐτοῦ ὁ ἐμπλεὺς σφρίγους καὶ ἐλπίδων. Ὑπῆρξε ζοφερὰ ἡ ἐπελθούσα νύξ τοῦ ἀπελπινοῦ καὶ τῆς ὀδύνης, τόσῳ ζοφερὰ, ὥστε ὁ νέος ἐξέλαθεν αὐτὴν ὡς ἀβυσσόσπλαχρον τοῦ Ἄδου ἔρεβος· τὰ δὲ δάκρυα, ἅπερ ἔχυσε κατέλειπον τοὺς ὀφθαλμούς του ξηρούς καὶ πενθίμους τόσον, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ φῶς ἐν τῷ βίῳ οὐδὲ ἕαρ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ τεθαμμένος ὢν ἐν τῷ σκότει τούτῳ, οὐδὲ προσεπάθη καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰς πτυχὰς τοῦ σουδαρίου αὐτοῦ διότι ἦδετο κἄλλιον ἐν τῷ ζοφερῷ βῆθει τοῦ πικρῶντος ἢ ἐν τοῖς ἀδιαφόροις τοῦ νῦν παγετοῖς.

Οὐχ ἦττον ἡ ζωὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν τάσις, ἥτις ἐξέκκισεν τὸ θῆρος αὐτοῦ, κατάρθωσεν ἐπὶ τέλει ἵνα προσηλώσῃ αὐτόν ὅλον εἰς τὰ ἔκτος· τότε ἀόριστός τις φήμη κατ' ἀρχάς, εἴτα δὲ κλέος βραδύ, ἀλλὰ σταθερόν, περιέβαλε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἄτομόν του. Εἶχε διαθέσει εἰς τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν ἔτος· ἔλαττον ἢ οἱ ἐπιμελέστατοι ἔτι φοιτηταί, ἐὰν δὲ ἦτο μακτιόρων, θὰ ἠλαζονεύετο ἀνκμφιδόλως ἕνεκα τῶν ὁμοθυμῶν ἐγκωμίων, ἅτινα ἀθρόα ἐχαιρέτησαν τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ εἰς τὸ ἱατρικὸν σῶμα, τῶν περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ προρρήσεων γεραρῶν ἀνδρῶν ἐκγερασάντων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἰς τὸ στάδιον τῆς ὁποίας οὗτοι ὑπεδέξαντο αὐτόν μετὰ τεταμένων χειρῶν καὶ φιλικῶν μειδιαιμάτων καὶ θερμῶν δεξιώσεων.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Οἱ CABOTINS, κωμῆδι εἰς πράξεις τέσσαρας, ἐπὶ Εἰσαγωγῇ PAILLERON.

Τὸ πρὸ πολλοῦ ἀγγελοῦ καὶ ἀναμενόμενον νέον ἔργον τοῦ συγγραφέως *Monde où l'on s'ennuie* καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἐδμόνδου Pailleron ἐδιδάχθη ἄρτι

ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμῆδίας ἐν Παρίσι. προὐκάλεσε δὲ πολλὰς κρίσεις, δημοσιευθεῖσας ἐν τε τῷ ἡμερησίῳ καὶ τῷ περιοδικῷ τύπῳ. Τὸ ἔργον ἀπὸ μινῶν ἐξηγγέλλετο, σπηλαίων ὄλων πληρουμένων, ὅπως ἀποκαλυφθῇ τοῖς περιέργοις κατοικοῖς τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας τὸ τε εἶδος καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος τοῦ διαπρεποῦς δραματικοῦ, ὅπερ ἐθεωρεῖτο γεγονὸς σημαντικὸν ἐν τοῖς θεατρικοῖς χρονικοῖς. Τὸ νέον ἔργον τοῦ Sardou ἢ *Izely*, περὶ οὗ ἐποινάμεθα λόγον ἐν τῇ προτέρᾳ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν, οὐδαμῶς προὐκάλεσε τὴν περιεργίαν, ὥς τὸ τοῦ Pailleron, οὐδὲ πάταγον, οἷος ὁ ὑπὸ τούτου δημιουργηθεῖς. Ὁ Doumaῖς υἱός, οὗ τὸ νέον ἔργον ἀνυπομόνως μὲν ἀναμένεται, βραδύνει ὅμως, διότι οὗτος δὲν σπεύδει, καὶ ὁ Pailleron θεωροῦνται νῦν οἱ κράτιστοι τῶν δραματικῶν τῆς Γαλλίας καὶ τούτου ἕνεκα τὰ ἔργα αὐτῶν προαγγελλόμενα κινοῦσι τὸν θεατρικὸν κόσμον. Ὁ Pailleron δὲ καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς-Κωμῆδίας Clar-tie ἐπολιορκοῦντο ἀληθῶς ὑπὸ διαφόρων περιέργων, αἰτουμένων ὅπως μάθωσι τι περὶ τοῦ νέου ἔργου, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐτήρουν σιγὴν, ὀλίγα τινὰ μόνον ἀνακινούμενοι. Τέλος ἡ ἡμέρα τῶν γενικῶν δοκιμῶν, γενομένων κλειστῶν τῶν θυρῶν, ἦλθε καὶ μετ' αὐτὰς ἡ πρώτη παράστασις τῇ ἐπιούσῃ, καὶ ἀκολούθως αἱ κρίσεις.

Cabotins, ἰδοὺ ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἔργου, ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη; Τὰ λεξικά, τὸ τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὸ πολῦτομον καὶ πολῦτμον τοῦ Littré ὡς καὶ τὸ τοῦ Lerousse, σημειοῦνται ὅτι ἡ λέξις σημαίνει κακὸν ὑποκριτὴν (*mauvais comédien*), ἀλλ' ἡ λέξις εἴτα ἔλαθεν εὐρυτέραν σημασίαν· δι' αὐτῆς ἐπαλάτο πᾶς, ὅστις ἐν οἰκῷ τινι κἂν ἀνῆκεν ἐπαγγέλματι ἐποιεῖτο πλεονα θόρυβον ἢ ἐργασίαν, ὅστις προεξανίστατο ἐπηρεζόμενος, τῆς ἀξίας αὐτοῦ ποδῶς μὴ δικαιολογούσης τοῦτο. Καὶ ἡ σημασία ὅμως αὕτη ἐτι μᾶλλον εὐρυτέρα ἐγένετο, ἀποδεικνύουσα ἄνθρωπον, ὅστις, ἄνευ ἀξίας, θέλει, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, νὰ φαίνεται. Τούτων ἕνεκεν ἡ λέξις σημαίνει νῦν ἄτομον μετρίας ἀξίας ἐν οἰκῷ τινι τάξει κἂν ἀνῆκεν, καταβιβρωσκόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ φαίνεσθαι, ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, ἄτομον πλῆρες ἀξιώσεων, ἄνευ συνειδήσεως, ἱκανὸν εἰς πᾶν ὅπως φθάσῃ τάχιστα εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Οθεν ὑπάρχουσι cabotins πανταχοῦ, ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν ταῖς ἐπιστήμασι, ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ λοιποῖς. Τὸ cabotinage εἶνε νῦν γενικόν, ἀνευρισκόμενον ἐν πάσῃ τάξει, ἐφ' ᾧ καὶ τις εὐφυὴς ἀρθρογράφος, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Pailleron, ἔγραψεν ἐν τῷ *Figaro* ἱκανὰ περὶ αὐτοῦ.

Ἐκ τούτων φανεροῦνται ὁ σκοπὸς καὶ τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ ἔργου τοῦ Pailleron. Ἐκθῶμεν αὐτὸ ἐν ὀλίγοις.

Ὁ Πέτρος Cardevent, νεαρὸς γλύπτης, καλλιτέχνης, ἔχων μέλλον, παρίσταται κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ. Οὗτος πολλάκις παρουσίασεν ἔργα αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκθέσει, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἐτυχὸν ἐκτιμήσεως· ἐνφ' ὃν ἡμέραν τινὰ παρατήρει ἀγαλμὰ τι ὅπερ ἐποίησε, νεῦνις προσελθοῦσα προσμάντευσεν ὅτι θὰ τύχῃ τοῦ τιμητικοῦ μεταλλίου, εἰπούσα· *Chanson d'avril. Voilà, je lui donne la première médaille*. Ἡ πρόρρησις αὕτη, ἡ προφη-